

Domslut

1. Republiken Grekland har åsidosatt sina skyldigheter enligt artiklarna 2–4 i kommissionens beslut 2012/157/EU av den 7 december 2011 om den ersättning som betalades ut av den grekiska organisationen för jordbruksförsäkringar (ELGA) under 2008 och 2009 och enligt EUF-fördraget genom att inte inom föreskrivna frister vidta alla nödvändiga åtgärder för att genomföra detta beslut och genom att inte i tillräcklig mån ha informerat Europeiska kommissionen om de åtgärder som vidtagits för att tillämpa beslutet.
2. Republiken Grekland ska ersätta rättegångskostnaderna.

(¹) EUT C 68, 2.3.2020.

Domstolens dom (sjunde avdelningen) av den 29 april 2021 (begäran om förhandsavgörande från Sąd Okręgowy w Gdańsku – Polen) – I.W., R.W. mot Bank BPH S.A.

(Mål C-19/20) (¹)

(Begäran om förhandsavgörande – Konsumentskydd – Direktiv 93/13/EEG – Oskäliga avtalsvillkor i konsumentavtal – Följderna av att ett villkor förklaras oskäligt – Avtal om hypotekslån uttryckt i utländsk valuta – Fastställande av växelkurs – Avtal om novation – Avskräckande effekt – De nationella domstolarnas skyldigheter – Artikel 6.1 och artikel 7.1)

(2021/C 278/20)

Rättegångsspråk: polska

Hänskjutande domstol

Sąd Okręgowy w Gdańsku

Parter i målet vid den nationella domstolen

Klagande: I.W., R.W.

Motpart: Bank BPH S.A.

Ytterligare deltagare i rättegången: Rzecznik Praw Obywatelskich

Domslut

- 1) Artikel 6.1 i rådets direktiv 93/13/EEG av den 5 april 1993 om oskäliga villkor i konsumentavtal ska tolkas så, att det ankommer på den nationella domstolen att konstatera att ett villkor i ett avtal som ingåtts mellan en näringsidkare och en konsument är oskäligt, även om parterna har ändrat detta villkor genom avtal. Ett sådant konstaterande medför att den situation som konsumenten skulle ha befunnit sig i utan detta villkor som konstaterats vara oskäligt återställs, såvida inte konsumenten genom ändringen av det oskäliga villkoret har avstått från ett sådant återställande genom ett fritt och informerat samtycke, vilket det ankommer på den nationella domstolen att kontrollera. Det följer emellertid inte av denna bestämmelse att konstaterandet av att det ursprungliga villkoret är oskäligt i princip skulle få till följd att avtalet ogiltigförklaras, eftersom ändringen av detta villkor har gjort det möjligt att återställa jämvikten mellan parternas skyldigheter och rättigheter enligt avtalet och att undanröja det fel som det var behäftat med.
- 2) Artikel 6.1 och artikel 7.1 i direktiv 93/13 ska tolkas så, att de inte utgör hinder för att den nationella domstolen endast ogiltigförklarar den oskäliga delen av ett villkor i ett avtal som ingåtts mellan en näringsidkare och en konsument, när det avskräckande syftet med direktivet säkerställs genom nationella lagbestämmelser som reglerar dess användning, förutsatt att denna del utgörs av en särskild avtalsförpliktelse som kan bli föremål för en individuell prövning av oskäligheten. Vidare utgör dessa bestämmelser hinder för att den hänskjutande domstolen endast ogiltigförklarar den oskäliga delen av ett villkor i ett avtal som ingåtts mellan en näringsidkare och en konsument, när en sådan ogiltigförklaring skulle innebära att innehållet i villkoret ändrades på ett sätt som påverkar dess huvudsakliga innehåll, vilket det ankommer på den hänskjutande domstolen att pröva.

- 3) Artikel 6.1 i direktiv 93/13 ska tolkas så, att följderna av ett rättsligt konstaterande av att ett oskäligt villkor föreligger i ett avtal som ingåtts mellan en näringsidkare och en konsument omfattas av bestämmelserna i nationell rätt, varvid frågan huruvida ett sådant avtal kvarstår ska prövas ex officio av den nationella domstolen genom en objektiv bedömning på grundval av dessa bestämmelser.
- 4) Artikel 6.1 i direktiv 93/13, jämförd med artikel 47 i Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna, ska tolkas så, att det ankommer på den nationella domstol som konstaterar att ett villkor i ett avtal som en näringsidkare har ingått med en konsument är oskäligt att, inom ramen för nationella processregler och efter ett kontradiktoriskt förfarande, informera konsumenten om de rättsliga följder som en ogiltigförklaring av ett sådant avtal kan medföra, oberoende av om konsumenten företräds av ett professionellt ombud.

⁽¹⁾ EUT C 191, 8.6.2020.

Domstolens dom (åttonde avdelningen) av den 12 maj 2021 (begäran om förhandsavgörande från Tribunal de grande instance de Rennes – Frankrike) – PF, QG mot Caisse d’allocations familiales d’Ille et Vilaine (CAF)

(Mål C-27/20) ⁽¹⁾

(Begäran om förhandsavgörande – Fri rörlighet för arbetstagare – Likabehandling – Sociala förmåner – Övre inkomstgräns – Beaktande av de inkomster som uppbars det näst sista året före betalningsperioden för tilläggen – Arbetstagare som återvänder till sin ursprungsmedlemsstat – Minskning av rätten till familjetillägg)

(2021/C 278/21)

Rättegångsspråk: franska

Hänskjutande domstol

Tribunal de grande instance de Rennes

Parter i målet vid den nationella domstolen

Sökande: PF, QG

Svarande: Caisse d’allocations familiales d’Ille et Vilaine (CAF)

Domslut

Artikel 45 FEUF och artikel 7.2 i Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 492/2011 av den 5 april 2011 om arbetskraftens fria rörlighet inom unionen ska tolkas så, att de inte utgör hinder för en nationell lagstiftning enligt vilken det näst sista året före utbetalningsperioden ska användas som referensår vid beräkningen av de familjeförmåner som ska betalas ut, på så sätt att, när en nationell tjänsteman får kraftigt ökade inkomster i samband med anställning vid en unionsinstitution belägen i en annan medlemsstat, det belopp som familjetilläggen uppgår till när nämnda tjänsteman återvänder till ursprungsstaten kommer att vara kraftigt reducerade under två år.

⁽¹⁾ EUT C 95, 23.3.2020.